

A pásztor tűzpróbája

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 23; Róma 12:18-21

„Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért” (Zsolt 23:3, RÚF).

Sophie nekidőlt a hálószoba ajtajának és leült a padlóra. Gyorsan eleredtek a könnyei, egy pillanat se telt el, máris zokogott. „Hogy tehetete? Hogy tehetete!” Olyan hírt kapott, amittől megszakadt a szíve. Valaki, akit a barátjának hitt, tisztelt és akiben megbízott, szörnyű pletykát terjesztett róla, hogy aláássza az ő és a munkája jó hírét. Sophie felvette az ágyon heverő Bibliáját és azon kapta magát, hogy a jól ismert szavakat olvassa: „*Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért. Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem*” (Zsolt 23:3-4).

„Ez nem lehet igaz!” – fakadt ki belőle. A gondolatmenet viszont cáfolhatatlannak tűnt. A zsoltárbeli Pásztor az igazság ösvényein vezette a bárányait, csak hogy az út a halál árnyékának völgye felé kanyargott. Létezik, hogy Isten fel tudja használni még a sötét völgyet, egy barát fájdalmas árulását is az igazságra való tanítására?

A hét dióhéjban: Mikor növekedtünk jobban lelkileg: könnyű, vagy nehéz időkben?

AZ UTAT MUTATÓ PÁSZTOR

„Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm” (Zsolt 23:1).

Megkértek néhány gyereket, hogy rajzolják le Istent. Mindannyian kivétel nélkül szívet is rajzoltak neki. Amikor megkérdezték őket erről, egybehangzóan azt felelték, hogy Isten a szeretet. Ilyen egyszerű.

Könnyű jól vélekedni Istenről és a céljairól, amikor minden jól megy. Ám ahogy idősebbek leszünk, az élet pedig egyre keményebb és bonyolultabb, az embereknek gyakran az Istenről alkotott képe is átalakul. Az Úr természetesen nem változik (Zsid 13:8; Jak 1:17), mi viszont igen.

Az ószövetségi időkben élők állattartó életformája miatt a 23. zsoltár a pásztor képét használja fel arra, hogy megmutassa, hogyan gondoskodik rólunk Isten. A pásztor jelképét mind az Ó-, mind az Újszövetségben megtaláljuk. Csodálatos kép ez, ami sosem változik. Mielőtt belevetnénk magunkat a 23. zsoltárba, vizsgáljuk meg, hogyan értették a különböző bibliai írók a Pásztor munkáját és jellemét a Szentírásban!

Mit tanulhatunk a Pásztorról a következő versekből?

Ézs 40:11 _____

Jer 23:3-4 _____

Ez 34:12 _____

Jn 10:14-16 _____

1Pt 2:25 _____

Most lapozzunk a 23. zsoltárhoz! Hogyan gondoskodik a juhairól a Pásztor?

Zsolt 23:2 _____

Zsolt 23:3 _____

Zsolt 23:4 _____

Zsolt 23:5 _____

Zsolt 23:6 _____

Mit jelent nekünk a tudat, hogy van Valaki, aki gondot visel rólunk? Hogyan bátoríthatnánk ezzel a hasonlattal azokat, akiknek a küzdelmek miatt elhomályosult az istenképe?

AZ ÚT ÁLLOMÁSAI

„...az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért” (Zsolt 23:3).

Képzeljük el magunk előtt „az igazság” ösvényeit, amint a messzeségbe nyúlnak! Nem látjuk a végét, de tudjuk, hogy haza, Isten otthonába vezetnek. Látjuk, merre visznek, amikor kicsit jobban összpontosítunk? Egyes helyek tisztán kivehetők, más részeit viszont teljesen eltakarják hatalmas vagy veszélyes akadályok. Időnkét az út el-eltűnik egy lejtő miatt. Bizonyos szakaszain könnyen lehet haladni, más részek azonban nehezen járhatóak. Éppen ilyen volt Izraelnek Egyiptomból az ígéret földjére haladni, és ez a zsoltár is ugyanígy írja azt le.

Azonosítsuk a 23. zsoltárból azokat az állomásokat, amelyek mellett Dávid látja elhaladni a nyáját az igazság ösvényén, az Úr háza felé!

Vajon miért hívják az „igazság” ösvényeinek, vagy „igaz” (RÚF) ösvényeknek ezeket az utakat? Íme négy fontos ok: Először is azért, mert a megfelelő célhoz, a Pásztor otthonába vezetnek. Másodszor azért, mert segítenek összhangban maradni a megfelelő személlyel, a Pásztorral. Harmadszor az ösvényeken azt gyakoroljuk, hogy a helyes irányba, a Pásztor képére változunk meg. Negyedszer pedig azért, mert arról tanúskodnak, hogy ezzel a változással dicsőítjük az Urat. Ezek az „igaz” ösvények, avagy az „igazság” ösvényei, attól függetlenül, hogy könnyű-e rajtuk menni, vagy sem.

Fontos felismernünk, hogy Isten vezetése nem feltétlenül olyan, mint egy csomag kézbesítése egy címre, sokkal több pusztán útmutatásnál és védelemnél. Amikor Isten vezeti a népét, mindig az igazságról tanítja őket, ahogy arról több bibliai példa is tanúskodik (legyen akár Ábrahámról szó, akit az ígéreteivel vezetett, vagy Izrael népéről, akiknek a tűz- és felhőoszlop mutatta az utat).

Mennyire vagyunk a tudatában annak, hogy a Pásztor számára az igazság az elsődleges az életünkben? Hogyan változtathatnak a próbák az életünkön úgy, hogy jobban tükrözzük Krisztus jellemét?

AZ ELSŐ VÁRATLAN KITÉRŐ: A VÖLGY

„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te vessződ és botod, azok vigasztalnak engem” (Zsolt 23:4).

Jó lenne, ha az igazság ösvénye végig hűs patakok füves partjain kanyarogna! Csakhogy nem így festi le Dávid a képet. Az út mellett ott van a halál árnyékának völgye is – amit nem nagyon szeretnénk meglátogatni. Az év egyes szakaszaiban Izrael kiapadt folyómedrein és vízmosásain váratlan vilámáradások szaladhatnak végig, mindent elárasztva. Ezek a helyek jellemzően szűkek, a fényt eltakaró meredek oldalakkal. Így a „halál árnyéka” az „igen sötét árnyékot” vagy a „mély sötétséget” jelképezi.

Gondoljunk olyan időkre, amikor a „halál árnyékának völgyében” jártunk! Milyen volt? Féltünk tőle, noha tudtuk, hogy ott van a Pásztor? Melyik bibliaversek bizonyultak akkor a legértékesebbnek a számunkra? Miért?

Hogyan kerültek a bárányok a völgybe? Vajon maguktól mentek oda, vagy a Pásztor vezette őket arrafelé? Indokoljuk meg a válaszunkat!

Elisabeth Elliot így írt: „Akár arra a következtetésre is juthat a bárány, amelyik a halál árnyékának völgyében találja magát, hogy tévútra terelték. Pedig szüksége van arra, hogy átkeljen a sötétségen, mert így tanulhatja meg legyőzni a félelmét. Még mindig vele van a Pásztor” (Elisabeth Elliot: *Quest for Love*. Grand Rapids, MI, 1996, Revell Books, 218. o.).

Éreztük már úgy, hogy rossz úton vezettek a völgybe? Hogyan visonyultunk ilyenkor Istenhez? Vajon miért vállalja fel a Pásztor, hogy félreismerjük Őt, amikor engedi, hogy betérjünk egy sötét völgybe?

A MÁSODIK VÁRATLAN KITÉRŐ: A TERÍTETT ASZTAL

„Asztalt terítesz nekem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam” (Zsolt 23:5).

Elkerülhetetlen, hogy ellenségekbe ütközzünk az életünk során. Mihez kezdünk velük? Hánykolódtunk már valaha éjszaka ébren, ide-oda forgolódva, miközben azon morfondíroztunk, hogyan állhatnánk bosszút azokon, akik bántani akarnak bennünket vagy igyekeznek tönkretenni a munkánkat? Nehéz lehet a keresztényeknek eldönteni, hogyan kezeljék az ellenségeiket.

Milyen ellenségeink voltak az életünk során? Hogyan viszonyultunk azokhoz, akik próbáltak fájdalmat okozni nekünk vagy a szereteteinknek? Mennyire tudtuk követni Krisztus tanácsát Mt 5:44 versében, vagy Pálét Róm 12:18-21 szakaszában?

Zsolt 23:5 versében Dávid érdekes módszert mutat be az ellenséggel való bánásmódra. Inkább arra figyel, amit Isten tesz érte, amivel gyakorlatilag elhomályosítja az ellenség jelenlétét, az Úr pedig lakomát készít neki.

Amikor Dávid kultúrájában egy nagy tiszteletnek örvendő vendég érkezett az ünnepre, mielőtt belépett volna a lakoma helyszínére, a házigazda megkente a fejét olajjal, ami parfümmel kevert olívaolaj volt. A vendéget ezután annyi étellel kínálták, amennyit lehetetlen egy embernek elfogyasztani.

Miként gondoskodik Isten rólunk még akkor is, amikor a völgyben járunk? Hogyan segíthet az emlékezetünkbe vésni ezt a Zsolt 23:5 versében említett három tárgy (asztal, olaj, pohár)?

Pál arra emlékeztet, hogy *„nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak”* (Ef 6:12). Az ellenségeink között némelyeket látunk, de vannak olyanok is, akiket nem. Akár tetszik, akár nem, körbevettek bennünket. Ám ha a Pásztorral vagyunk, egyetlen látható vagy láthatatlan ellenség sem lophatja el tőlünk azt, amit az Úr nekünk készített.

Hogyan bánt velünk a Pásztor, amikor körbevettek minket az ellenségeink? Gondolkodjunk el ezen! Miért tudunk hálát adni még a nehézségek közepette is?

BIZTOS ÍGÉRET AZ ÚTRA

„Bizonyára jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig” (Zsolt 23:6).

Időnként beleesünk abba a csapdába, hogy azt hisszük, egyedül vagyunk, amikor a völgyben járunk vagy ha ellenség vesz körül. Nem érezzük mindig, hogy Isten sokat tesz értünk. Úgy gondoljuk, ha segített volna, nem is kerültünk volna ilyen helyzetbe. Dávid viszont egyértelműen nem így látja a kérést.

Mi az a két dolog, amiben Zsolt 23:6 verse szerint Dávid teljesen biztos volt a megpróbáltatásai ellenére is (lásd még Ef 1:4; Zsid 11:13-15; 2Pt 1:10)?

Egyes fordítások szerint jóság és rendületlen szeretet (Isten szövetségi ígérete) „követ” minket egész életünk során. Viszont az eredeti ige sokkal határozottabb: jóság és szeretet „üldöz” egész életünk során. (Sőt, ugyanezt a héber igét találjuk például 1Móz 14:14, Józs 10:19 és 1Sám 25:29 verseiben, ahol igazán egyértelművé válik az „üldözés” gondolata.)

Milyen kép villan fel a fejünkben, amikor elképzeljük, hogy jóság és kiapadhatatlan szeretet „üldöz” bennünket? Vajon mit akarhatott Dávid üzeni, amikor így jellemezte Isten irántunk való szeretetét?

Megkérdőjelezhetetlen Isten életünk végéig tartó jósága és rendíthetetlen szeretete, illetve vezetésének biztossága, legyen bármilyen mély a völgy, vagy akármennyire kitartóak is az ellenségeink. Ezek a gondolatok erőt adtak Jézusnak a Golgotán, így bennünket is bátoríthatnak. Időnként azonban a szeretteink tele vannak kérdésekkel. Ilyenkor Dávidhoz hasonlóan nekünk sem az a legokosabb, ha teológiai magyarázatot próbálnánk adni Isten végtelen hatalmáról. A zsoldáros inkább azt mutatja meg a 6. versben, hogy a legjobb, ha a személyes meggyőződésünk kinyilvánításával, megerősítésével tesszünk biztosságot az igazságról Istennel kapcsolatban.

Istennel szerzett saját tapasztalataink alapján mivel tudnánk alátámasztani, hogy az Ő jósága és szeretete bizonyosan „üldöz” bennünket? Mivel tudnánk ezt megerősíteni a Bibliából? Hogyan beszélhetünk erről azoknak, akik számára kérdéses Isten gondviselése? Miért a kereszt a legnagyobb példája ennek az „üldözésnek”?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A jó pásztor” c. fejezet, 404-409. o.

„Akik végül győzni fognak, átélnek majd rettenetesen felkavaró és megpróbáltatásokkal teli időszakokat a lelki életükben. Viszont nem szabad elveszíteniük a bizalmukat, mert Krisztus iskolájában ez része a fegyelmezésnek, ami pedig szükségszerű ahhoz, hogy minden salak elégessen. Isten szolgájának erővel kell kiállnia az ellenség támadásait, keserves gúnyolódását, és felül kell kerekednie az akadályokon, amelyeket Sátán állít az útjába...

Viszont nem fogunk elfáradni, ha felemeljük a tekintetünket és nem lefelé nézünk, a nehézségeinkre. Hamarosan meglátjuk, amint Jézus kitarja felénk segítő karját, csak meg kell ragadjuk azt egyszerű bizalommal. Engedjük, hogy vessen minket! Amint bízni kezdünk, reménnyel telünk meg...

Krisztus segít, hogy szilárd, kiegyensúlyozott, nagyszerű jellemet alakíthassunk ki. Sátán nem képes kitakarni az ilyen jellemű ember világosságát... Isten nekünk adta legnagyobb ajándékát, egyszülött Fiát, hogy felemeljen, nemesítse és alkalmassá tegyen minket, így ölthetjük fel az Ő tökéletes jellemét, így találhatunk otthonra országában” (Ellen G. White: *Messages to Young People*. 63-64. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mennyire voltunk a tudatában annak, hogy az általunk tapasztalt „rettenetesen felkavaró és megpróbáltatásokkal teli időszakok” a fegyelmezésünket szolgálhatják Krisztus iskolájában?
- 2) Hogyan használja fel a Pásztor a mi segítőkészségünket, vigasztalásunkat és bátorításunkat arra, hogy átsegítsen másokat a válságaikon? Hogyan segíthetünk gyülekezetként abban, hogy az Úr többet tehessen a bajba jutottakért?
- 3) Menjünk körbe és beszéljük meg az osztályban, hogyan „üldözött” már bennünket Isten jósága és kegyelme! Mit tanulhatunk meg egymás tapasztalataiból?
- 4) Gondolkodjunk el Krisztus életének utolsó óráiról, amikor elkezdődött a tűzpróbája! A Biblia vagy Ellen G. White írásai alapján (a *Jézus élete* című könyv nagyszerű forrás) vajon hogyan bírhatta ki azt emberként? Mit szűrhetünk le az Ő példájából azokra a megpróbáltatásainkra nézve, amelyekkel szembe kell néznünk?

GECSEMÁNÉ

„Maradjatok itt, és vigyázzatok énvelem” (Mt 26:38).

„Tanítványai társaságában az Üdvözítő lassan ment a Gecsemáné kertje felé vezető úton... Eddig valahányszor alkalom adódott rá, Jézus komolyan elbeszélgetett tanítványaival és oktatta őket. Most azonban, amikor a Gecsemáné kerthez közeledtek, furcsa módon hallgatag lett. Jézus gyakran felkereste ezt a kertet, hogy ott elmélkedjék és imádkozzék. Szíve azonban még sohasem volt annyira tele szomorúsággal, mint kinszenvedésének ezen az éjszakáján. Egész földi életén át Isten jelenlétének a világosságában járt. Mikor olyan emberekkel került összeütközésbe, akik Sátán befolyása alatt voltak, Jézus azt tudta mondani: *»Aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek neki kedvesek«* (Jn 8:29). Most azonban úgy látszott, mintha Jézus kirekesztődött volna Isten jelenlétének világosságából. Most olyan volt, mint aki a bűnösök közé tartozik. Az elveszett emberiség bűnét neki kellett elhordoznia. Az Úrnak mindnyájunk vétkét Reá kellett vetnie, Reá, aki pedig bünt nem ismert (vö. Ézs 53). Olyan rettenetes, szörnyű volt számára a bűn, olyan nagy volt a súlya a véteknek, amelyet neki kellett elhordoznia, hogy az Atya szeretetéből való örök kizárás félelme tört a lelkére. Miután megérezte, hogy Isten haragja milyen rettenetes azokkal szemben, akik áthágták parancsolatait, így kiáltott fel: *»Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig«* (Mt 26:38)!

Mikor megközelítették a kertet, a tanítványok észrevették azt a változást, amely Mesterükön történt. Soha azelőtt nem látták őt ilyen végtelenül szomorúnak és hallgatagnak. Minél közelebb kerültek a kerthez, Jézusnak ez a különös szomorúsága annál jobban fokozódott. A tanítványok azonban nem merték megkérdezni tőle, hogy mi az oka a szomorúságának...

A kert bejáratának közelében arra kérte tanítványait, hogy imádkozzanak önmagukért és őérette” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 590-591. o.).